

Moment actual

Espectació

A cada moment de la vida li correspon exactament una manifestació, que s'ha de retenir, o pot lliurar-se, seguint el pas del temps, que més vell que tots els homes plegats, té més seny i és un savi.

No sé pas si m'entendreu, però voldria dir-ho tot tan ben lligat i encadenat que féssim igualment que pujant una escala, que anem de baix a dalt de graó en graó, i ens parem en el replà, abans no arribem al cim.

LA GALERIA, féu la seva sortida al cru de l'hivern, en aquests passats jorns que la fret, i potser quelcom més que ens entrava fins el moll dels ossos i dins del cor i tot, ens feia petar de dents. Ens havíem de consolar escalfant-nos els dits amb el nostre petit alè; però perxò era prou fort i ferm per a mantenir-nos en la nostra dèria, caliu que escalfa molt i és la salvació de tot. Resignació i forí, paciència per escudella, i postres del mateix plat. I ja veieu, el cru de l'hivern ha volgut que amb el nostre petit alè se mantingués el germen de la flor que nosaltres volem veure donant a cabaçades el fruit saborós.

No era pas possible dir el que pensàvem, tan clar com haurien volgut els esperits que tenen la sort de viure un ambient de confort i amb calefacció central. Nosaltres naixíem amb el nom de ço que som, GALERIA, gent plebeu, que per viure hem de treballar, i per arribar on volem ens cal l'esforç de l'estudi, o l'intensitat de la labor mecànica. Nosaltres som l'obrer que porta la gaveta al cap; el mestre d'estudi que veu moltes més de vegades primer el sol que el pa; el botiguer que ha de barrinar i fer càlculs per veure si rebaixant deu cèntims més del que costen les coses se pot defensar i portar endavant el crèdit i la garantia del bon nom. Nosaltres som el poble que sempre paga (i ho repetim) i perxò sirga. Som en una paraula (com deïem al primer número) el pagès esclau de la terra, però que l'estima perquè és la mare millor, doncs ho don tot; l'obrer que es deu al treball, el menestral de la botiga, de l'ensenyança, o del despatx. I

Nostra declaració

en els lleures ociosos de l'esforç diari, tenim temps de llegir quelcom a les sales de llibres, ramblejar per les nostres passejades, i encara amusa-nos en les dances d'un sarau o als esplais de l'aire lliure.

Però, nosaltres que som i representem tot això, dins del cor hi teíem tant fins avui, com en una capseta envellutada de porpra, els pensaments del cervell, i aquests com que són de molt enlaire són molt enlairats i purs. Quan rellisquen més avall, o s'escampen massa, vegades perden quelcom de sa puresa i llur perfum, i vegades fins s'enlloren i tot. Mes a la vida, què és ço que algun cop no caigui? I si això succeeix, recollim fervorosament la flor relliscada i amorosament amb les llàgrimes del sentiment i de l'amorositat la retornem al seu estoig d'on pot haver-se relliscat en un moment d'esbojarrament, o de massa fragilitat, o qui sab si mantes vegades per la llum d'una comprensió superior, que els altres no han sapigut veure, i que a nosaltres ens ha atret suggestionant-nos i fent-nos rodar al cap, d'on hem perdut, al semblar, la puresa d'aquell nostre dit pensament.

I ara que hi som al temps i al moment, que les circumstàncies ens imposen a tots els ciutadans dir tal com som i pensem políticament, després de tancar la boca badada per l'espectacle produït, declarem:

Que en aquest desplegament del drets humans, nosaltres som amples i oberts; que en l'abraçada nostra hi cab tothom sempre que sigui lleial; i que en l'aspecte dels límits i demarcacions, per sobre d'ells posem un amor generós i universal, lliure de trabes i entrebancs, esborrant diferències de costums, de sentiments, de parles i emblemes, que per aquestes concepcions els homes han vessat massa vegades llur preciosa sang. I recordem que diu el poeta:

Dins de les venes—vida és la sang,
vida pels d'ara—i pels que vindran:
vessada és morta.

Si hem de mirar les coses—parlem en hipòtesis política—amb un punt de albir petit i reduït, direm que nosaltres

més que res i per damunt de tot hi posem l'Empordà, aquesta plana nostra daurada i frutosa, la mellor de Catalunya i un dels recons deliciosos del sòl Peninsular. No voldríem pas que mai d'ella en fecin un retalló per una capa més ample o un gec a la moda.

Què se'ns dona a nosaltres, pagesos i menestrals que som, de la urbs xucladora, i que ella sigui més ençà o més enllà.

Li estimarem els seus homes que se ho valguin i procurin l'establiment d'un esdevenidor més bell i perfecte; però pas la jerarquia i preponderància d'una mestressa sobirana.

Així quedem que, particularment, nosaltres no som ni volem ésser res més que empordanesos; que treballarem per a que el nostre Empordà arribi a plasmar la seva carnalitat natural en una personalitat política i pairal. Fugirem els de més enllà del Fluvià si ens volen pel jou del seu carro, serem els seus amics i companys si volen donà'ns la mà.

Res més clar i res més pur que la aliança, que la federació, que el pacte formulat entre individualitats personals, res més repugnant i avorrible que el restaurament de les històriques carcasses esgavallades i engrunades, fetes pols i miques pel trepig del temps, del que sols en pot sortir un benefici per algun ull de bou.

Res més grotesc i ridícul que una vestimenta de coloraines, o el llindar d'un atri fet amb bocins i engrunes de belles peces marmòries.

Me sembla que ens entenem, no? Així doncs: Empordà nostre, amb gent de casa i germanat a la sardana de tots els altres germans.

Llibreria
Batllosera
LLIBRES
LLIBRES
LLIBRES

Enginyers, 3 Figueres